

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: EN NYE AANDELIG SANG (1779)

Citation: Ewald, Johannes: "EN NYE AANDELIG SANG (1779)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 222. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald05val-shoot-workid92417/facsimile.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

EN NYE AANDELIGSANG, HVORI
INDFØRES FORSONERENS JESU
CHRISTI KIERLIGE ADVARSEL
TIL DEM SOM FRISTES AF DE
ONDE OG ULYKSALIGE TAN-
KER AT VILLE FORKORTE
DERES EGET LIV
(1779)

1.
HVORHEN? — Fortvivlede, hvorhen? — 10
Hvi flyer du din troefaste Ven? —
Din kierligste Forsoner? —
Stands, før du gør dit sidste Fied! —
Hør sidste Gang paa Mørkets Bred
Hans Veemods Klagetoner! — 15

2.
Hør ham, som i Gethsemane
Skreg angstfuld: Gud! ... din Villie skee! —
Din Kalk vil jeg udtømme! —
Kun dem, som tyede til min Barm, 20
Dem, Dommer, dem skal ei din Harm,
Ubøielig fordømme! —

3.
Hør ham kun denne Gang med Agt! —
Han vil ei tvinge dig med Magt; 25
Han haaber kun at røre. —
Mærk paa hans Forslag til dit Vel,
Maaskee det sidste, som din Siæl
I Evighed skal høre! —

4. 30
See, jeg var herlig, før du var! —
Saa siger han, som villig bar
Din Synd og Dommens Vrede —

Mon mine Fienders Trods og Skrig,
Kan naae fra Helvede til mig,
Som Englene tilbede? —

5.

5 Hvad andet, end min Miskundhed,
Har vakt min Kummer for din Fred?
Min Medynk med din Smerte?
Hvad gavst du mig, som har aftoed
Dit Hiertes Ondskab med mit Blod
10 Før du fornamsst dit Hierte!

6.

Sjig arme da, hvad Haab, hvad Lyst,
Løsev dig fra det ømme Bryst,
Som du saa fiendsk vil saare.
15 Hvi flyer du til din Dommers Harm,
Til Dødens Gab, til Satans Arm,
Fra mig, og fra min Taare?

7.

Fornamsst du ei min Røst endnu?
20 Har du forglemt den? — Tvivler du?
Foragter du min Naade?
Hvad eller troer din Siæl i Dag
Mit Syn for kort, min Arm for svag,
At du dig selv vil raade? —

8.

25 Jeg veier Himle i min Haand --
Jeg bygte Verdner, før min Aand,
Opvakte dig af Støvet! —
Alt staaer og falder ved min Røst! --
30 Og den er dig for svag til Trøst,
Saasnat du est bedrøvet? —

9.

Mit Vink betegner Stjerners Vei.
Og Ormens Gang undgaacr det ei! —
35 Hvad skiultes for mit Øie? —

Og vil din Siæl indsvøbt i Leer,
See meer, end jeg, som giennemseer
Det Dybe, og det Høie? —

10.

Hvor ofte har du hørt mit Ord: 5
Heft ei din Agt til denne Jord,
Som Ilden skal fortære! —
Her danner Naaden kun din Siæl
Dig, om du vilst, til evigt Vel,
Og sig til evig Ære. — 10

11.

Naar spildtes Fryd af Viisdoms Gud? —
Mon han forkyndte Kiød sit Bud,
Og Ormen sine Himle? —
Mon Evnerne, som Siælen fik, 15
Blev skabte for det Øieblik,
Hvori den her skal svimle?

12.

Qvæl, om du kanst, du Dødens Ven,
Det Aandedræt af Skaberen, 20
Hvormed du blevst begavet! —
Ak viid; i Sielens Evighed,
Er Tiden, som du kiedes ved,
Kun, som et Stænk i Havet! —

13.

Og dig Afgrundens fødte Træl, 25
Din Skabers trodsende Rebel,
Mit Forbunds Overtræder;
Dig er det tungt at lutres her
Ved snart forsvundne Lidelser, 30
Til ubegrændste Glæder? —

14.

Fra Evigheder saae min Aand,
Hvad Hielp, hvad Tugt, hvad Drift, hvad Baand, 35
Min svage Vandrør kræver. —

Den lærte selv din Siæl sin Gang, ---
Den sagde dig, min Vei er trang;
Og Livets Port er snever! ---

15.

5 Vil du da stærk foruden mig,
Tilskynde, og tiltrodse dig
Hvad Almagt har i Eie? ---
Hvad, eller vil du, at jeg svag.
Din blinde Luune til Behag
10 Skal ændre Viisdoms Veie? ---

16.

Vei Aaget, som du bærer paa! ---
Kan dine Smerter ei forgaae? ---
Kan ei din Byrde lettes? ---
15 See dig omkring, --- Kom dem ihu,
Som bære tifold meer end du,
Og ei saa hastig trættes! ---

17.

Støv, til Ustædighed bestemt,
20 Har du før aldrig hørt og glemt,
Din revsende Paaminder? ---
Har du før aldrig i din Graad,
Fornummet Lindring, Trøst og Raad,
At nu dit Haab forsvinder? ---

18.

25 Du seer din Sorg; men kanst du see,
Hvad om et Øieblik skal see;
Hvor længe den skal vare?
Veedst du, om jeg i Morgen vil,
30 At du med Tak skal smiile til
Din overvundne Fare? ---

19.

Dog nei, du føler dig for svag,
Du taaler ei, saa haarde Slag,
35 Du vilst undflye din Byrde! ---

Hvi flyer du da paa Ulvens Vei? —
Mit arme Lam, hvi tyer du ei,
Til din troefaste Hyrde? —

20.

O du, som blind vil styrte dig, 5
Blant dem, der spotte med dit Skrig;
Og kildres ved din Smerte;
Hvor tit, hvor kjerligt har min Røst,
Paatryglet dig mit Haab, min Trøst,
Min Lise for dit Hierte! — 10

21.

Blev da dit Nag, dit Uhæld got,
Ved grumme Fienders kolde Spot,
Ved Venners bittere Klage? —
O føel de frommes Graad, som flød, 15
Føel Ondskabs Latter ved din Død,
Og vend endnu tilbage! —

22.

O Elskte du! som træet og mat
Forvildes i den skumle Nat, 20
Hvis Bryst min Fiende saarer;
Raab kun! paakald mig i din Nød! —
Kom til mig, at jeg i mit Skiød,
Maae stille dine Taarer! —

23.

Dog Arme nei! — dit haarde Sind
Vil, at du før skalt dræbes blind,
End frelses, om du troede! —
Du vilst undffye mig ved et Mord —
Ved haanlig Vantroet til mit Ord — 30
Ved Trods mod den Algode! —

24.

Hør da endnu — hør sidste Gang,
Min Naades høie Varsel-Klang! —
Hør den paa Nattens Bredde! — 35

Og rører den dig ey — da skielv,
For det, hvorfra min Værskyld selv,
Kan evig aldrig redde! —

25.

3 Mon Havets Bølger slette ud,
Mon Gift fortærer Præg af Gud? —
Kan Dolken dræbe Tanker? —
Kan Aander døe? — Kan Mennesket,
Undflye sin Siæl, sig selv saa let
10 Som Støv hvorpaa det anker?

26.

Hvad eller vil du skiule dig,
For ham, hvis Vrede leyrer sig
Omkring mit Hegn paa Jorden? —
15 Ak see hans Lynilds tunge Skye,
Hvori du rasende vilst flye,
Og hør hans Dømmes Torden! —

27.

Fra Dybet møder den din Siæl,
20 Og skiulte Himlen dig, Rebel,
Da mødte dig dens Luer! —
Tag Morgenrødens Vinger paa,
Da skal din Iil dog ei undgaae
De Slag, hvormed den truer! —

28.

25 Blodhævneren er skiult deri! —
Han griber dig! — og hvo kan frie
Den Orm, som han omspænder? —
Hvo vrister dig, som fræk forloed,
30 Min Fricstads Hegn, mit Alters Foed,
Af Morder-Englens Hænder?

29.

Vred skal han see dig i dit Dynd,
Din Trods, din Skam, og al den Synd,
35 Som her min Naade skiuler! —

Forbittred skal han slynge dig
Dybt i Afgrunden, og dit Skrig
Skal fylde Nattens Huier! —

30.

Da skalt du føle Heivede, 5
Og i dets tykke Mulm kun see,
Den Orm, som evig nager!
Og i din Angst skal alt dit Raab
Ei vække mindste Glimt af Haab, 10
Som lindrer dine Plager! —

31.

Derfor vend om i Naadens Tid! —
Slaae til min Miskundhed din Liid! —
Og du skal finde Lise! —
Mig — hør det Himmel og min Jord! — 15
Mig skal du, lyder du mit Ord,
Da snart og evig prise! —

32.

See Dommerens udstrakte Arm! —
Kom til mig — til min trygge Barm! — 20
Iil, før hans Torden rammer! —
Hvis ei — gaae! — styrt dig blind og fræk,
I evigt Nag, og Skam, og Skræk,
Og uafseelig Jammer! —

TIL MIN M***

(1780)

SVÆRDETS Hvinen og Skraldet af Skiolde
Tvinger nogle til Sang, og din Vellyst,
5 Biarkemaalet og Nornernes Hilsen,
River der Aand i din brusende Virvel,
Krigerens Thor!

Naar det skummende Bæger kun blinker,
Smeltes andre som Riimfrost i Solen,
10 Minni flød fra de flammende Læber,
Brage skal altid med Saft af Odrærer
Blande der Miød.

Mange findes, hvis Aand kan ey modstaae
Brune Piger med svulmende Bryster,
15 I din Lund, o du Elskerens Freja,
Sukke de Velklang og slumre og aande
Brændende Lyst.

Mig -- thi ofte har Dalenes Hyrder
Tause trængt sig i Kreds om min Harpe
20 Naar de sittrende Strænge fortolkte
Sukkende Glæder, og Smilets og Taarens
Himmelske Sprog. —

Mig har Krigslyd og Vinen og Elskov
Altid mægtig fortryllet, men aldrig
25 Fyldt med Sang; dine rødmende Druer
Mosel, og Øresunds blussende Figer
Kryster jeg tava.

Mig de cimbriske Halvguders Sanger,
Mig, o sødeste, svulmende Stolthed!
30 Mig som kiendes og elskes af M***
Mig kan de venlige Dyder allene
Skabe til Skiald.